

Dialogens vingslag

Många gånger har bekanta talat om för mig att jag inte bör föra någon dialog med icke-muslimer. Menade de att jag skulle avstå från att göra det Profeten Muhammed gjorde? Menade de att jag skulle låta extremister någon annanstans i världen vara den enda rösten som Du hör om Islam? Ska bara andra (män)niskor som tolkar vår skrift annorlunda än jag föra min talan? Nej. Jag som blågul muslim känner att jag har ett ansvar att agera för att motverka det ömsesidiga hat som får fäste i vår värld. Med dialog som mitt viktigaste verktyg.

Förra hösten gick jag därför med i skrivarkursen Gör din röst hörd på Interreligiösa Centret. Den var riktad till kvinnor som annars är underrepresenterade i media. Ännu mer underrepresenterade är religiösa kvinnor. Jag minns vår första lära-känna-övning. Vi skulle i par intervjuvarandra och sedan presentera den andra för resten av gruppen, där jag var den yngsta med stor marginal. Jag blev intervjuad av en äldre dam från ett för mig okänt religiöst samfund. Jag hade aldrig träffat någon tillhörande hennes religion och det verkade som att hon aldrig hade träffat en muslimsk kvinna som av fri vilja bar slöjan. Hon tyckte det var så omodernt att jag omöjligt skulle bära den på eget bevåg. Självklart är jag medveten om att sådana fördomar florerar men det hade aldrig kommit mig så nära. Aldrig tidigare hade jag känt mig så objektifierad som då, men aldrig tidigare hade jag heller upplevt vikten av dialog och smakat på frukterna av det som den dagen. Min nya vän menade inget illa, det vet jag. Jag önskar att fler kunde vara lika nyfikna och öppna för nya perspektiv som hon. Jag är tacksam för att hon gav mig ett tillfälle att göra min egen röst hörd i en fråga som rör mig.

Jag är fullt medveten om att jag inte kan förändra världen. Men liksom fjärlens vingslag som kan ge upphov till något kaotiskt långt senare, hoppas jag på att mina vingslag, bland annat i form av dialog kan ge upphov till något harmoniskt i vår och våra barn och barnbarns framtid.